

Universiteit
Leiden
The Netherlands

Clinical and molecular features of high-grade osteosarcoma

Anninga, J.K.

Citation

Anninga, J. K. (2013, January 9). *Clinical and molecular features of high-grade osteosarcoma*. Retrieved from <https://hdl.handle.net/1887/20397>

Version: Corrected Publisher's Version

License: [Licence agreement concerning inclusion of doctoral thesis in the Institutional Repository of the University of Leiden](#)

Downloaded from: <https://hdl.handle.net/1887/20397>

Note: To cite this publication please use the final published version (if applicable).

Cover Page

Universiteit Leiden

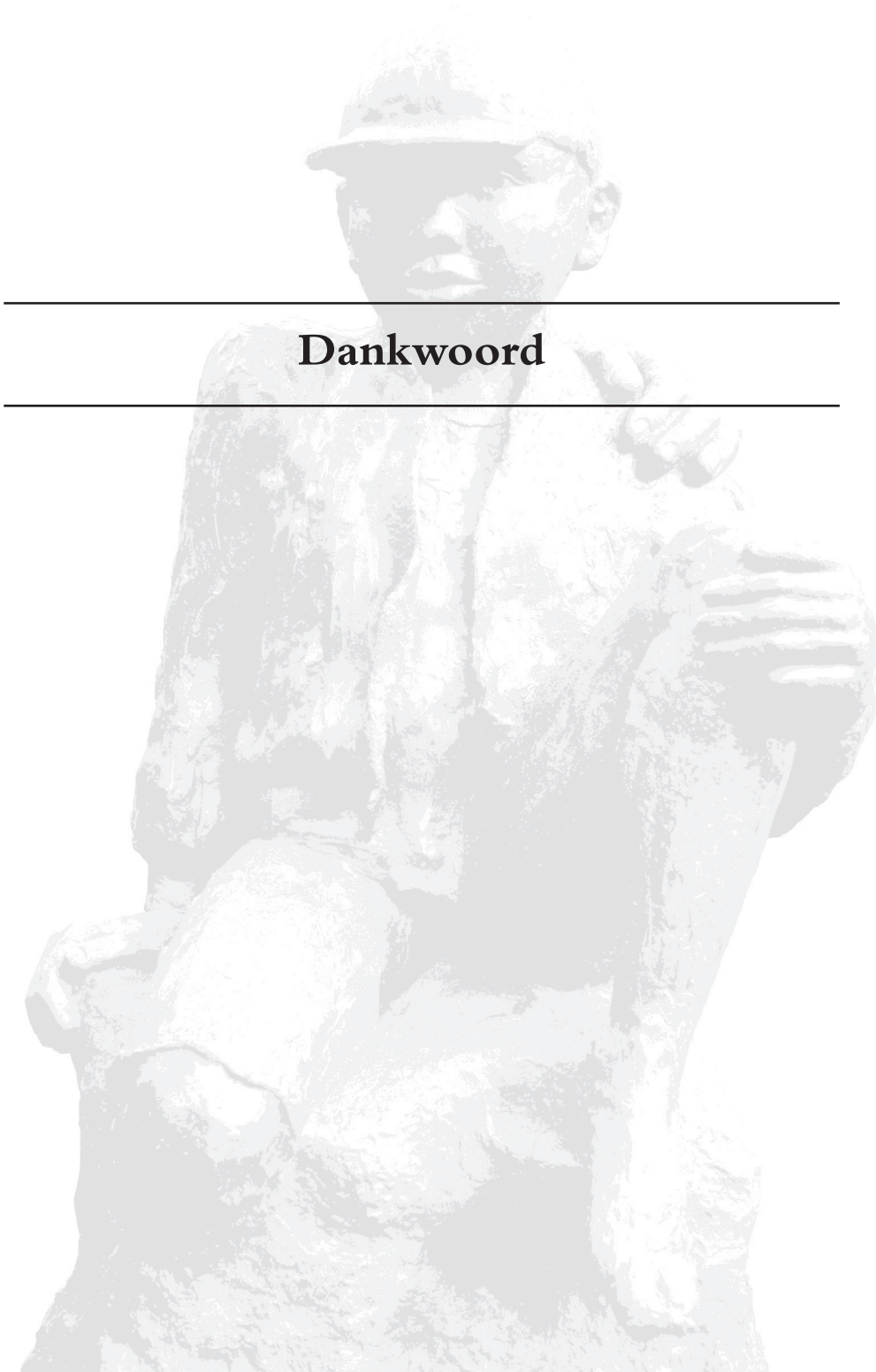

The handle <http://hdl.handle.net/1887/20397> holds various files of this Leiden University dissertation.

Author: Anninga, Jakob Klaas

Title: Clinical and molecular features of high-grade osteosarcoma

Issue Date: 2013-01-09

Dankwoord

Dankwoord

Voordat ik me tot mijn promotoren en co-promotor richt, die ieder hun specifieke bijdrage hebben geleverd aan het tot stand komen van dit proefschrift, wil ik degenen bedanken die mij op een heel speciale manier hebben bijgestaan.

Als eerste wil ik Saskia bedanken voor haar rotsvast geloof in een goede afloop en het verdragen van mijn buien, als het even niet mee zat. Je bent er altijd geweest om mij te ondersteunen, uit te dagen, mijn werk te spiegelen, mijn taal aan te passen en te zorgen dat ik verder ging met schrijven. Ik hoop nog lang met jou door te gaan.

Een bijzondere dank wil ik uitspreken aan alle kinderen met een osteosaroom, die mij hun leven hebben toevertrouwd. Die mij hebben leren luisteren naar hun verhaal, over hun ziekte, hobbies, sport, scholing en hun angst. Vaak was er hoop, soms blijdschap, maar ook verdriet, boosheid, wanhoop en berusting dat hun leven en toekomst niet eindigde, zoals ze gewild hadden. Juist dat verhaal is voor mij de bron geweest om nieuwsgierig te onderzoeken wat wij als team hen meer konden bieden. Hun verhalen laten mij niet meer los, geven zin aan al mijn stappen in de medische wereld.

Professor dr. Egeler. Beste Maarten, je hebt me binnengehaald in het LUMC en ik wil je vooral bedanken voor de kansen die je me hebt gegeven. Het zal je niet meegevallen zijn om mijn ongebreidelde zucht naar allerlei andere interessante onderwerpen in te dammen en me te helpen focussen op het schrijven. Je hebt me de wegen laten zien die ik moest bewandelen om samen te werken aan een gemeenschappelijk doel, dat vind je zo belangrijk in ons vak.

Professor dr. Hogendoorn. Beste Pancras, ook jou wil ik hartelijk danken voor het vertrouwen dat je mij gegeven hebt, ook gedurende een periode, waarin ik veel met andere zaken bezig was. Ik ben je zeer erkentelijk voor de wijze waarop je je voor mij hebt ingezet, vooral de laatste tijd. Je bent nog steeds een voorbeeld voor mij om het belang te benadrukken van een verbintenis tussen kliniek, radiologie, pathologie en degenen, die zich bezighouden met wetenschappelijk onderzoek. Dat zal ik niet vergeten.

Dr. Cleton-Jansen. Beste Anne-Marie, je zult je vaak afgevraagd hebben waarom die artsen zich niet gewoon alleen maar met mensen bezighouden in plaats van ook zich te mengen in moleculair biologische zaken, waarvoor ze helemaal niet in de wieg gelegd zijn. Je hebt mij geleerd eerst goed te kijken, te vragen wat je niet weet en dan met gepast enthousiasme conclusies te trekken. Ik hoop nog lang met je te kunnen nadenken over bottumoren.

Professor dr. Gelderblom. Beste Hans, jij hebt me met open armen ontvangen op de afdeling Medische Oncologie, waar ik heb me de afgelopen 2 jaar steeds welkom heb gevoeld. Ik heb genoten van de opbouwende kritiek die je op mijn artikelen gaf, mij daarbij in mijn waarde latend. Ik heb gemerkt dat we elkaar kunnen aanvullen, en dat is voor de toekomst een waardevolle zaak als het om adolescenten gaat. Ik zie enorm uit naar onze toekomstige samenwerking.

Mijn kinderen, Nina en Lennard, en ook Joke, hun moeder, wil ik bedanken voor het geduldig wachten op de afronding van dit proefschrift, dat langer duurde dan jullie hadden gedacht. Vaak gingen vakanties niet door vanwege het werken hieraan, maar jullie hebben je teleurstelling daarover niet laten merken. Lieverds, ik ben trots op jullie, omdat jullie mij de gelegenheid hebben geboden te kunnen schrijven en te blijven vragen wanneer het feest nu eindelijk kwam. Ik ben erg blij met de band die ik heb met jullie alle drie.

Mijn dierbare vader, dat je dit nog mee mag maken vind ik een groot voorrecht. Ik deed niet altijd wat jij wilde, maar wanneer ik eenmaal mijn weg gekozen had, dan voelde ik me gesteund door je. Natuurlijk ook mijn zus en zwager, die vaak extra inzet hebben getoond op de momenten dat ik mijzelf weer terugtrok, en dat zonder mopperen.

Ook wil ik nog een aantal mensen kort bedanken die een speciale bijdrage hebben geleverd aan mijn persoonlijke groei en carrière op de afdeling IHOBA.

Dr. Frans Smiers, mijn kamergenoot en paraninf. Jouw betrokkenheid bij ons vak, bij mijn privé leven, je soms overdonderende kritiek, maar ook je waanzinnig enthousiasme over elke volgende hobbel die weer genomen was, zijn een warme deken geweest en behulpzaam om dit proefschrift te schrijven. Onze discussies waren pittig, maar je oprechtheid blijft voor mij een voorbeeld.

Dr. Wouter Kollen, mijn overbuurman en paraninf. Jouw onverstoorbaarheid en visie op mijn handelen hebben ertoe geleid dat je een fijne sparring-partner voor me bent. Je laat me andere mogelijkheden zien, bent altijd ondersteunend, stimulerend en je waardeert me zoals ik ben.

Professor dr. Antoni Taminiau, je hebt me geleerd dat werken in de orthopedische oncologie teamwork is. Jij vertelde vaak de diagnose aan de patiënten, en daarna vertrouwde je mij de rest toe. Jij hebt me ook laten zien dat je door je menselijke benadering altijd contact kunt krijgen met de patiënten, hoe jong ook of hoe ongunstig jouw boodschap soms moest zijn. Je bent voor mij het levend bewijs dat je meesterlijk vakmanschap, enthousiasme voor je werk en bemoedigende menselijkheid kunt uitdragen.

Dr. Peter Bekkering, jouw onvermoeibaar enthousiasme voor de kinderen die je geholpen hebt met revalideren is meer dan bemoedigend geweest. De mogelijkheden die je bedenkt om hen weer letterlijk op de been te krijgen dwingen mijn respect af.

Verder wil ik iedereen bedanken die niet bij name genoemd is, maar direkt of indirekt een bijdrage geleverd heeft door steeds weer belangstelling te tonen, te vragen en uit te dagen. Door talloze gesprekken met vrienden, familie, mijn collega's, verpleegkundigen, ouders van patiënten en anderen op de afdeling kinderoncologie, heb ik mijn passie kunnen voeden.

Curriculum Vitae

Jakob Klaas Anninga werd op 1 april 1955 in Holwierde, Groningen, geboren. Hij ging op het Na het behalen van het HBS-B diploma aan het Christelijk Lyceum te Apeldoorn in 1973 begon hij aan de opleiding fysiotherapie in Deventer, die in 1978 succesvol afgerond werd. Na 2 jaar werken als fysiotherapeut begon hij in 1980 aan de studie geneeskunde aan de Vrije Universiteit te Amsterdam, waar het doctoraalexamen in 1986 behaald werd, en succesvol afgesloten met het artsexamen in 1988. Daarna ging hij onderzoek doen op de afdeling nucleaire geneeskunde van het Nederlands Kanker Instituut/Antoni van Leeuwenhoekhuis (NKI/AvL) te Amsterdam (Prof.Dr. C.A. Hoefnagel) en kwam hij in contact met Prof.Dr. P.A.Voûte, in verband met kinderen met neuroblastoom, die aldaar behandeld werden met ¹³¹I-Meta-iodo-benzylguanidine (¹³¹I-MIBG). Na een half jaar werken met deze therapie in het Southampton General Hospital in Engeland (prof.Dr. D. Ackery), begon hij in september 1989 aan de opleiding algemene kindergeneeskunde in het AMC/EKZ te Amsterdam, opleider Prof.Dr. C. de Groot en Prof.Dr. P.A.Voûte. Na het behalen van de specialisatie algemene kindergeneeskunde in september 1994 begon hij in maart 1995 aan een fellowship kinderoncologie aan de Katholieke Universiteit Nijmegen/het Radboud ziekenhuis. Dit fellowship werd in december 1997 afgesloten met een Locum Consultancy post gedurende 8 maanden in het Yorkshire Regional Center for Paediatric Haematology and Oncology te Leeds, Engeland, onder leiding van Prof.Dr. I. Lewis. Na een periode werkzaam geweest te zijn als algemeen kinderarts ging hij in maart 2001 werken als kinderoncologische in het Leids Universitair Medisch Centrum (LUMC). Behalve betrokken te zijn bij de allogene beenmergtransplantaties, was zijn belangstelling vooral gericht was op solide kindertumoren, in het bijzonder Beentumoren. Hij was als Principal Investigator voor Nederland betrokken bij de introductie en uitvoering van de EURAMOS-1 studie, een multinationale klinische trial voor osteosarcomen. Deze belangstelling voor het osteosarcoom was de basis tot het tot stand komen van dit proefschrift.